

Fabloj de Ezopo

(I)

Niĉinoj

e-Librigita de Elerno

nov. 2007

Vortoj de Kompilinto

En ĉi tiu libro kolektiĝas 100 fabloj de Ezopo, esperantigitaj de pli ol dek retamikoj en Forumo de Elerno. Ĉar ĝi estas kolektiva produkto de tiuj amikoj, mi donas pseŭdonimon NIĈINOJ (Ni ĉiuj estas ĉinoj.) al la aŭtoro de la libro. Nun ni ankoraŭ daŭrigas tradukadon de fabloj de Ezopo. Se eblas, ni pretigos 4 librojn, inkluzive de ĉi tiu, entenantajn pli ol 400 fablojn. Fakte post kiam la libroserio finpretiĝos, ni havigos al ni la plej grandan nombron da Ezopaj fabloj tradukitaj en Esperanton. Sinceran dankon al kunlaborantoj.

Kompilinto

21-11-07

1. La Vulpo kaj la Lignohakisto

Pelate de ĉasistoj, vulpo rifuĝis. Kaj ĝi hazarde renkontis lignohakiston kaj petis lin kaŝi ĝin. La lignohakisto ordonis ĝin sin kaŝi en lia dometo. Post momento, multaj ĉasistoj alrapidis kaj peti informon de la lignohakisto pri la vulpo. Tiu laŭte diris, "Mi ne scias", kaj samtempe li permane montris la kaŝejon, kie la vulpo sin kaŝis. La ĉasistoj kredis kion li diris, sed ne priatentis lian geston. Vidinte, ke la ĉasistoj iris malproksimen, la vulpo eliris el la dometo kaj pretis foriri senparole. La lignohakisto riproĉis ĝin pri nedankemo, ĉar li savis ĝian vivon. La vulpo respondis, "Se viaj gesto kaj parolo konkordus, mi devus danki vin."

"Tiu, kiuj parolaĉas pri bonfarado, faras malbonon en agoj fakte."

2. Lupo kaj Ŝafido

Ĉasate de lupo, ŝafido rifuĝis en templon. La lupo diris al la ŝafido, "Se vi ne tuj eliras, la pastro kaptos kaj oferos vin al la dio." Tiu respondis, "Mi preferas esti oferata al la dio, ol manĝata de vi."

"Tiu, kiuj baldaŭ mortos, devas elekti pli valoran morton."

3. La Luno kaj Ŝia Patrino

Foje, la luno petis sian patrinon fari al ŝi mantelon. La patrino respondis, "Kiel mi povus fari mantelon, kiu bone sidus al vi? Nun vi estas nova luno, kaj poste plena luno, kaj pli poste nek nova nek plena."

"Ĉio ŝanĝiĝas konstante. Oni ne povas adaptiĝi senŝanĝe."

4. Malsana Cervo

Malsana cervo kuŝis sur herbejo. Multaj bestoj faris vizitojn al ĝi kaj formanĝis la herbojn ĉirkaŭe. Kiam la cervo resaniĝis, pro manko de herboj, ĝi fariĝis pli kaj pli malforta, kaj fine mortis.

"Malutile estas havigi tro multajn amikojn, kiuj neniam utilas."

5. Azeno kaj Cikado

Azeno emociiĝis je la bela kantado de cikado. Li volus eligi same oreplacan sonadon, kaj li envie demandis, kion ili manĝas por eligi tiel belajn sonojn. La cikado respondis, "Mi manĝas rosojn." La azeno do komencis manĝi nur rosojn, kaj baldaŭ malsatis mortis.

"Oni ne devas aspiri al tio, kion ili ne devas posedi."

6. Maljunulino kaj Botelo de Vino

Maljunulino trovis malplenan botelon, kiu antaŭ nelonge entenis la plej bonkvalitan maturan vinon. La botelo ankoraŭ

portis la densan bonodoron de vino. Ŝi multfoje metis la botelon al la nazo, senĉese skuis ĝin, kaj ege enspiris la bonodoron, kaj diris, "Ho, kiel dolĉa! Eĉ la malplena botelo restigas tiel neforgeseble delikatan bonodoron, ne paroli pri la vino."

"Ĉio bela restigas profundan influon, tiel ke oni ne facile forgesas."

7. Mensogema Paŝtisteto

Paŝtisteto paŝtis sian grupon da ŝafoj malproksime de la vilaĝo. Pro mensogemo kaj ŝercemo, li ofte vokis helpon al vilaĝanoj, informante, ke lupoj atakas siajn ŝafojn. Je unuaj fojoj, la vilaĝanoj tuj alkuris maltrankvile. Primokitaj de li, ili reiris embarasite. Poste, iun tagon, lupoj vere alvenis. Ĝi enkuris inter ŝafojn, kaj morde mortigis multe da ili. La paŝtisteto forte kriis helpon al la vilaĝo. La vilaĝanoj kredis, ke li mensogas kaj ŝercas kiel antaŭe, sed neniu donis atenton al li. La rezulto estis, ke lupoj formanĝis ĉiujn ŝafojn.

"Oni ne kredas tiujn, kiuj emas mensogi, eĉ kiam ili diras verajn vortojn."

8. Kato kaj Kokoj

Iutage, kato malbonintence okazigis naskiĝtagan festenon kaj hipokrite invitis multajn kokojn al ĝi. Kiam kokoj ĉiuj alvenis, kato tuj fermis la pordon kaj formanĝis ilin ĉiujn.

"Oni ne devas nutri ajnan belan esperon al la malamiko, alie ili suferas pli grandan malfeliĉon."

9. Testudo kaj Leporo

Testudo kaj Leporo disputadis pri kiu el ili kuras plej rapide. Sekve, ili difinis la tempon kaj lokon de konkurso. Komence, pensante, ke li estas bona kuranto kun rapidaj kruroj denaske, la leporo ne donis sufiĉan atenton al la konkurso, kaj eĉ endormiĝis ĉe vojo. La testudo vere sciis, ke li iras malrapide, tial li ne perdis sian kuraĝon kaj kuris senĉese antaŭen. Rezulte, la testudo surpasis la dormantan leporon kaj gajnis premion de venko.

"Strebanta malfortulo povas venki la fieran kaj memkontentan fortulon."

10. Mulo

La mulo, kiu plenkreskis vivante per hordeo, estis tre fortika. Kiam li kapriolis, li ĉiam parolis al si, "Mia patro certe estas ĉevalo kapabla en kurado kaj galopado. Mi tre similas al li." Iutage, laŭ bezono, la mulo estis jungita por labore kuradi senĉese. Reveninte, li ĉagrene pensis, ke lia patro estas mulo.

"Se oni bonŝance famiĝas, oni ne devas forgesi sian propran naturon, ĉar la vivo ŝanĝiĝas kiel fluso kaj malfluso, la estonteco estas malfacile antaŭvidebla."

11. Testudo kaj Aglo

Vidante aglon flugi en la ĉielo, testudo petis aglon instrui al ĝi kiel flugi. La aglo admonis, ke ĝi ne havas kapablon por flugi. Sed la testudo faris ripetadajn petojn, la aglo kaptis ĝin, flugis alten en aero, kaj forlasis ĝin. La testudo falis sur rokon kaj

rompiĝis en pecojn.

"Tuj, kiuj ambicias pri tro alta celo kaj ne havas realan konsideron, certe fiaskas."

12. Hundo, Koko kaj Vulpo

Hundo kaj koko amikiĝis. Ili veturis kune. Kiam vesperiĝis, la koko eksaltis sur arbon kaj tie ripozis, kaj la hundo tranoktis sube en la kavo de la arbo. Kiam tagiĝis, la koko, kiel kutime, komencis kokeriki. Vulpo, aŭdinte kokkrion, volis manĝi kokaĵon, kaj li alkuris sub la arbon. Li diris, "Kiel belan voĉon vi havas! Tre oreplaca! Mi tre volas brakumi vin. Rapidu malsupreniri. Ni kantu serenadon kune." La koko respondis, "Bonvole veku tiun, kiu gardas la pordon dum nokto. Kiam li malfermos la pordon, mi povos malsupreniri." La vulpo tuj frapis sur la pordo. La hundo elsaltis subite, kaj ekkaptis lin kaj disŝiris lin.

"Antaŭ vivdanĝero, saĝulo povas teni sin klarkapa, kaj li povas sagace kaj facile frakasi la malamikon."

13. Bovo kaj Rano

Bovo iris al lageto por trinki akvon. Tie li piedpremis aron da ranidoj kaj mortigis unu. Post kiam la patrino de ranidoj revenis, vidinte unu filon foresti, ŝi demandis al liaj fratoj, kie li iris. Ranido respondis, "Kara panjo, li jam mortis. Ĝus granda kvar-pieda besto venis al la rando de lageto kaj premmortigis nian fraton per sia hufo." Pufigante sin energie, ŝi demandis, "Ĉu la besto estas tiel granda, kiel mi?" La ranido diris, "Panjo, ne pufigu vin plu. Mi pensas, ke vi neeble fariĝus tiel granda kiel la besto. Se vi pufigus vin plu, vi krevigus vian ventron."

"Malgrandeco neniel povas sin kompari kun grandeco."

14. Lupo kaj Ŝafido

Ŝafido trinkis ĉe riverbordo. Vidinte lin, lupo volis trovi ŝajn-justan pretekston por manĝi lin. Do la lupo kuris al la supra parto de la rivero, kaj feroce diris, ke la ŝafido malpurigas la akvon, tiel ke li ne povas trinki klaran akvon. La ŝafido respondis, ke li nur trinkas ĉe la riverbordo de la malsupra parto, kaj neeble malpurigas la akvon. Vidinte, ke tio ne efikas, la lupo aldonis, "Lastjare, vi blasfemis mian patron." La ŝafido respondis, ke li ankoraŭ ne naskiĝis tiam. La lupo diris al li, "Malgraŭ viaj senkulpigoj, mi neniel lasu vin."

"Vane estas sin senkulpigi per justaj argumentoj antaŭ malbonuloj."

15. Urso kaj Vulpo

Urso fanfaronis, ke li tre amas la homaron kaj neniam manĝas mortintan homon. Vulpo diris al li, "Mi deziras, ke vi disŝiras la mortintan homon en pecetojn, sed ne faras malutilon al tiuj vivantaj homoj."

La rakonto temas pri tiuj malbonuloj, kiuj ŝajngigas sin bonkoraj.

16. Arboj kaj Vepro

Granatarbo, pomarbo kaj olivarbo senĉese disputadis pri kiu havas la plejn bonan frukton. Kiam ili dronis en varma disputado, la vepro ĉe heĝo aŭdis, kaj diris, "Amikoj, ni ne disputu."

"Malgraŭ sia malforto, iuj sensignifaj homoj penas sin montri en la disputao kaj luktado de potenculoj."

17. Homo, Kiu Vendas Skulptaĵon de Dio

Iu homo skulptis statuon de Hermes el ligno kaj vendis ĝin en bazaro. Ĉar neniu aliris por aĉeti la statuon, li laŭte kriis por oferti, dirante, ke la statuo de Dio, kiun li vendas, alportas benon kaj riĉecon. Tiam apudstaranto diris al li, "He, amiko, se tiel, vi povas ĝui la bonecon de Dio, kial vi forvendas ĝin?" Li respondis, "Tio, kion mi volas, estas la preta profito, sed la profito alportita de dio venas malrapide."

"La rakonto temas pri tiuj homoj, kiuj ne respektas eĉ Dion por ĉasi bonecon ĉiurimede."

18. Mevo kaj Milvo

Mevo glutis grandan fiŝon kaj krevigis sian ventro. Li kuŝis sur la marborda sablejo, atendante la venontan morton. Vidinte lin, milvo diris, "Vi vere kaŭzas malfeliĉon al vi mem! Kiel birdo fluganta sur la ĉielo, vi ne devas serĉi manĝaĵon en la maro."

"Ĉiu devas esti dece-kondukta en sia vivado."

19. Leono kaj Dankema Muso

Leono estis en dormo kaj muso eksaltis sur ĝin. Leono subite ekstarigis kaj ĝin kaptis por ĝin manĝi. La muso petis de ĝi vivon, dirante, ke, se la leono tenos ĝian vivon, ĝi certe donos dankon al ĝi. Kun malestima rideto, la leono lasis ĝin foriri. Post nelonge, la vivo de la leono vere estis savita de la muso. Origine, la leono estis kaptita de ĉasisto kaj alligita al arbo per ŝnuro. Aŭdinte ĝian tristan muĝadon, la muso iris por rompe mordi la ŝnuron kaj lasi ĝin foriri, kaj diris, "Tiam vi primokis min, ke mi ne povas doni al vi dankon. Nun estas klare, ke muso povas returni dankon."

"Pro ŝanĝado de tempo kaj sorto, fortuloj kelktempe bezonas malfortulojn."

20. Kampa Muso kaj Hejma Muso

Kampa muso kaj hejma muso estis bonaj amikoj. La kampa muso invitis la hejman muson al festeno en la kamparo. Manĝante tritikon kaj rizon, li diris al la kampa muso, "Amiko, sciu, ke vi vivas formik-similan vivon. Ĉe mi estas multaj frandaĵoj. Iru kun mi por ĝui!" La kampa muso iris kun la hejma muso al la urbo. Tiu montris al la kampa muso fabojn, rizon, jujubojn, fromaĝon, mielon kaj frukton. Surprizigite de tio, La kampa muso jen laŭdis senĉese jen lamentis pri sia mizera sorto. Kiam ili estis manĝonta, homo malfermis la pordon. La timema hejma muso, aŭdinte la brueton, tuj sin kaŝis en la neston. Li volis preni fromaĝon, sed kiam li vidis la homon reeniri por preni ion, li tuj sin ŝovis en la neston. Tiam, malgraŭ malsato, la kampa muso timtreme diris al la hejma muso, "Amiko, adiaŭ! Ĝuu viajn manĝaĵojn, ĝuu tiujn frandaĵojn en paniko. Povra mi iru ronĝi tiujn tritikon kaj rizon,

kaj vivu la sekuran vivon, kiun vi malestimas."

"Oni preferas vivi simple kaj trankvile ol ĝui la ĝojan vivon plenan je hororo."

21. Taŭroj kaj Ĉar-akso

Kelkaj taŭroj pene tiris la pezan ĉaron, kies akso eligis laŭtan knaradon. Taŭro, returninte la kapon, diris malpacience al la ĉar-akso, "He, amiko, ni sensone portas la tuta pezon, kial vi tial laŭte krias?"

"Tiuj, kiuj bruas plej laŭte, ĝenerale faras nur iom da laboro, dum tiuj, kiuj laboras senparole, ĉiam portas la tutan pezon."

22. Muso kaj Rano

Malfeliĉe muso estis amata de rano. Tiu malsaĝe kunligis la piedojn de muso kun la siaj. Komence, kiam ili iris surtere, ĉio normaligis kaj ili povis manĝi rizon. Kiam ili iris al la rando de lageto, la rano tiris la muson en akvon. Li ĝoje ludis en akvo, kvakante. La povra muso mortis pro dronado. Post nelonge, la muso elmergiĝis, ankoraŭ kun siaj piedoj kunligitaj kun tiuj de la rano. Kiam aglo alflugis, li vidis la muson. Li sin ĵetis al la akvosurfaco kaj kaptis lin. La rano estis eltirita supren el akvo kaj fariĝis la frandaĵo de aglo.

"Tiu, kiu havas tre intiman rilaton kun aliaj, ĉiam implikiĝas pro la rilato, kiam katastrofo falas."

23. Hundo kun Viandpeco en Buŝo

Kun viandpeco en buŝo, hundo transpasis riveron. Kiam li vidis sian respagulbilon en akvo, li konsideris, ke alia hundo prenas pli grandan pecon da viando en la buŝo. Je tio, li decidis kapti tiun pli grandan viandpecon. Do, li sin ĵetis en akvon por kapti la pli grandan. Rezultis, ke li perdis du pecojn, ĉar tiu en akvo ne ekzistis kaj la lia estis forpuŝita de riverakvo.

"La rakonto temas pri aviduloj."

24. Fiŝisto Ludanta Fluton

Fiŝisto, kiu kapablis blovi fluton, iris al la marbordo kunportante siajn ŝatatan fluton kaj fiŝreton. Unue, starante sur elstara roko, li komencis ludi fluton, pensante en la koro, kiam fiŝoj, aŭdinte la belan muzikon, alsaltis antaŭ sin. Li atenteme ludis fluton por longe, sed vane. Li devigite demetis la fluton, kaj prenis reton kaj ĵetis ĝin al la maro kaj rezulte kaptis multajn fiŝojn. Li ĵetis fiŝojn unu post alian sur la bordon kaj diris al la saltantaj fiŝoj, "Hej, vi estas ulaĉoj! Kiam mi ludis fluton, vi ne dancis, sed kiam mi ĉesis ludi, vi ekdancadas."

"La rakonto temas pri tiuj, kiuj ne povas kapti ŝancon, kiam ili faras aferojn."

25. Ĉevalo kaj Ĉevalisto

Antaŭe, estis ĉevalisto, kiu sekrete forvendis la hordeon, per kiu li bredis la ĉevalon, sed li strigis ĝin kaj kombis ĝiajn harojn ĉiutage kiel kutime. La ĉevalo diris al li, "Se vi volus beligi min

sincere, vi ne plu forvendus la hordeon, per kiu vi bredas min."

"Tiuj hipokrituloj flatas aliajn per belaj vortoj kaj malgrandaj favoroj, ili tamen forprenas la plej necesajn aĵojn de aliaj."

26. Kampulo kaj Serpento

Vintre, kampulo trovis serpenton rigida pro frosto. Li ekkompatis ĝin kaj metis ĝin en sian sinon. Pro varmigo, la serpento rekonsciigis kaj prenis sian propran naturon. Kaj ĝi mordis la bonfaranton kaj fatale vundis lin. Antaŭ morto, la kampulo diris, "Mi indas je morto. Ĉar mi kompatas malbonulon, mi devas ricevi punon."

"Eĉ se vi montras zorgeman bonecon al malbonuloj, ties malica naturo neniam ŝanĝiĝas."

27. Du Interbatantaj Kokoj

Por regi kokinojn, du kokoj interbatadis. Unu forbatis alian. La venkita vole nevole sin kaŝis en rifuĝejon, dum la venkinta flugis sur la altan muron kaj laŭte kriadis. Tiumomente, aglo alflugis kaj forkaptis ĝin. De tiam, la venkita koko regis tiujn kokinojn en paco.

"Fiero alportas danĝeron, dum humileco favoron."

28. Muŝoj kaj Mielo

Mielo fluis el domo pro likiĝo. Multaj muŝoj alflugis kaj satmanĝis. Ili ne volis forlasi, ĉar la mielo estis tre dolĉa. Sed tiumomente, iliaj piedoj gluiĝis de mielo kaj ili ne povis forflugi.

Ili tre pentis, zumante brue, "Ni estas tre malfeliĉaj. Por akiri momentan ĝuon, ni perdos nian vivon."

"Avideco estas kaŭzo de katastrofo por multaj homoj."

29. Vulturo kaj Vulpo

Vulturo kaj Vulpo amikiĝis. Por solidigi sian amikecon, ili decidis loĝi kune. Sur alta arbo, la vulturo konstruis neston por kovi kaj flegi siajn idojn, dum la vulpo iris en la arbuston sub la arbo por naski siajn idojn. Iutage, kiam la vulpo iris por serĉi manĝaĵon, la vulturo, pro manko de manĝaĵo, flugis malsupren en la arbuston kaj forkaptis junajn vulpidojn kaj regalas sin per ili kun siaj idoj. Post kiam la vulpo revenis, ĝi sciis, ke la vulturo faris tion. Ĝi tristis pri la morto de siaj idoj. La plej granda tristo por ĝi estis, ke li ne povis venĝi portempe, ĉar ĝi estis besto kaj ne kapablis ĉasi flugantan birdon. Do, li nur staris malproksime kaj sakris sian malamikon, kio estis la afero, kiun la malforta povis fari. Post nelonge, la vulturo estis punita pro sia perfideco. Iufoje, kelkaj homoj buĉis ŝafojn por oferi al Dio. La vulturo flugis plonĝe kaj kaptis ŝafaĵon kun fajro, kaj alportis ĝin al sia nesto. Ĝuste tiumomente vento albolvis, kaj sekaj branĉetoj en la nesto tuj brulis per flamo. Tiuj neplene plumitaj vulturidoj mortis pro brulado kaj falis el la arbo. La vulpo alkuris kaj ilin formanĝis tute ĝuste antaŭ la okuloj de la vulturo.

"Al tiuj perfiduloj, se la viktimoj estas malfortaj kaj ne povas fari venĝon, Dio donas punon."

30. Homo kaj Arbara Dio

Laŭ legendo, antaŭe homo kaj Arbara Dio Satiruso amikiĝis.

Kiam vintro venis, la vetero fariĝis tre malvarma. La homo metis sian manon al sia buŝo por blovi varman spiron. La Arbara Dio tuj demandis, kial li faras tion. Li respondis, "La mano malvarmiĝas pro frosta vetero. La mano povas fariĝi iom varma, kiam mi buŝe blovas varman spiron." Poste, kiam ili manĝis ĉe la sama tablo, la manĝaĵoj eligis varmegan vaporon. La homo prenis iom da manĝaĵo ĉe la buŝo kaj blovis spiron al ĝi. La dio demandis lin kial. Li respondis, ke la manĝaĵoj estas tre varma kaj li volas blovi ilin ĝis malvarmiĝo per sia spiro. La dio diris al li, "Hej amiko! Mi devas rompi kun vi, ĉar vi jen blovas varman spiron, jen malvarman spiron per via buŝo."

"Neniel amikiĝu kun kaprica homo."

31. Cervido kaj Lia Patro

Iutage, cervido demandis al sia patro, "Paĉjo, kial vi timas hundon? Vi estas pli alta kaj granda ol li, kaj pli rapida ol li, kaj krome vi havas du kornojn por memdefendi." Vircervo ridete diris, "Infano, vi estas prava. Sed mi nur scias tion, ke, kiam mi aŭdas bojadon de hundo, mi nereteneble tuj forkuras."

"Estas senutile kuraĝigi tiujn timeman kaj malfortan homon."

32. Du Sakoj

Prometeo kreis homojn, kaj pendis ĉirkaŭ ilia kolo du sakojn, unu el ili uzitan por enteni alies kulpetojn, kaj la alia por enteni iliajn proprajn. La sako por alies kulpetoj estis pendigita ĉe la brusto de homoj, kaj la alia por iliaj propraj ĉe la dorso. Tial oni povis facile vidi alies kulpetojn kaj neniam siajn.

"Oni ĉiam ŝatas ĉikani alies kulpetojn, sed doni nenian atenton al siaj propraj."

33. Koko kaj Juvelŝtono

Koko serĉis manĝaĵon por si kaj kokinoj en la kampo. Trovinte pecon da juvelŝtono, li diris al ĝi, "Se via mastro trovus vin anstataŭ mi, li certe levus vin tre zorgeme. Sed vi estas senutila por mi. Mi preferas grajnon da tritiko ol ĉiujn juvelŝtonojn en la mondo."

"La aĵo, kiun oni bezonas, estas tre valora."

34. Montskuado

Iufoje, granda monto skuis. La sonoj de montskuo similis al lauta ĝemado kaj granda bruoj. Multaj homoj kolektiĝis por pririgardi ĉe la piedo de la monto, sed neniu sciis, kion okazas. Kiam ili maltrankviliĝis pri aperado de malbonaŭguraĵoj, ili nur vidis muson elkuri sub ĝi.

"Vulgaraj homoj sin ĝenas per si mem."

35. Formiko kaj Sterkskarabo

En somero, aliaj animaloj vivis en plezuro, nur formiko kuradis en la kampo por kolekti tritikon kaj hordeon por konservi manĝaĵojn por vintro. Sterkskarabo mire demandis al formiko, kial li laboras tiel diligente. Tiam la formiko diris nenion. Kiam vintro venis, pluvego forlavis bovfekaĵojn. La malsata sterkskarabo iris al la formiko por peti manĝaĵon. La formiko alparolis, "Hej, amiko, se tiam, kiam mi laboris, vi ne kritikis, sed laboris same kiel mi, vi nun ne suferas malsaton."

"Malgraŭ diversaj ŝanĝoj de la naturo, tiuj, kiuj sin preparas por eventualaĵoj, povas eviti katastrofojn."

36. Maljuna Ĉashundo

Maljuna ĉashundo en juna aĝo neniam cedis al ajna sovaĝbesto en la arbaro. En maljunaĝo, en ĉasado, li renkontis apron. Li brave aljetis sin kaj mordprenis ĝin je la orelo. Sed pro malforteco kaj maljuniĝo de siaj dentoj, li ne firme mordprenis ĝin, tiel ke la apro rifuĝis. Alkurinte, la mastro, kun granda malespero, forte sakris lin. La maljuna hundo levis la kapon kaj diris, "Ho, mia mastro, vi ne devas riproĉi min pro mia nekapablo. Mi havas la saman bravan spiriton kiel en junaĝo, sed mi ne povas rezisti naturan leĝon. Antaŭe mi estis laŭdata de vi, sed nun mi ankaŭ ne devas estis riproĉata de vi."

"Naskiĝo, maljuniĝo, malsaniĝo kaj morto estas nerezisteblaj leĝoj."

37. Virtoj kaj Malvirtoj

La malfortaj Virtoj estis forpelataj de Malvirtoj al ĉielo. Virtoj demandis al Zeŭso, kiel ili povos reiri al la homa mondo. Tiu respondis, ke ili ne reiru kune, sed faru vizitojn unu post alia al la homa mondo. Pro proksimeco al homoj, Malvirtoj faris vizitojn al ili seninterrompe. Ĉar Virtoj malsupreniris el la ĉielo, ili atingis la homan mondon pli malfrue.

"Estas malfacile por homoj renkontiĝi kun Virtoj, sed ili estas vunditaj de Malvirtoj ĉiutage."

38. Lupo kaj Kaprido sur la Tegmento

Starante sur la tegmento, kaprido, kiu vidis lupon preterpasi, sakris kaj primokis ĝin. La lupo kontraŭdiris, "Ho, ulaĉo. Ne estas vi, kiu kuraĝas sakri min, sed la situo, kiu vi okupas."

"Avantaĝo en situo kaj naturdonita ŝanco donas kuraĝon al homoj por rezisti kontraŭ fortuloj."

39. Knabo kaj Skorpio

Ĉe urbmuŝo knabo kaptis akridojn kaj post momento, li jam akiris multajn. Subite, kiam li vidis skorpion, kaj prenante ĝin kiel akridon, pretis kapti ĝin per ambaŭ manoj, la skorpio levis siajn venenajn pinĉilojn, dirante, "Venu do. Se vi vere kuraĝas kapti min, vi perdos ĉiujn akridojn, kiujn vi jam kaptis."

"Oni devas distingi bonulojn disde malbonuloj kaj trakti ilin en malsamaj manieroj."

40. Senmerita Monedo

Zeŭso volis elekti reĝon por birdoj. Li difinis daton kaj postulis ĉiujn birdojn ĉeesti ĝustatempe, tiel ke li povu elekti la plej belan el ili kiel la reĝon. Ĉiuj birdoj iris al riverbordo por beligi sin per lavado. Konsciante, ke li havas nenion belan, la monedo ankaŭ iris al la riverbordo kaj kolektis la plumojn defalintaj de aliaj birdoj, zorgeme enŝovis ilin en sian korpon kaj fiksis ilin per gluaĵo. Je la difinita tago, ĉiuj birdoj venis antaŭ Zeŭson. Tiu trovis la koloran monedon je la unua vido kaj volis elekti ĝin kiel reĝon. Ĉiuj birdoj fariĝis tre koleraĵoj kaj ili eltiris plumojn, kiuj

apartenis al ili. Tiel do, ĉiuj belaj plumoj malaperis el la korpo de la monedo kaj tiu tuj refariĝis malbela.

"Oni povas akiri ŝajnon de beleco, sed kiam tiuj aĵoj, kiuj ne apartenas al ili, estas senigitaj, ili revenas al sia propra memo."

41. Vulpo kaj Kapro en Puto

Vulpo falis en puton pro mispaŝo. Kiel ajn ĝi pene provis, ĝi ne povis suprengrimpĵi kaj devis resti tie. Kapro, kiu sin sentis tre soifa, iris al la puto. Vidinte vulpon en la puto, ĝi demandis, ĉu la akvo plaĉas por trinki. La vulpo, kiu, vidinte la ŝancon, tre ĝojis kaj samtempe regis sin mem, superŝutis multajn laŭdojn pri la akvo, dirante, ke la akvo estas la plej bona en la mondo, freŝa kaj dolĉa. Ĝi do penis persvadi la kapron ensalti rapide kaj trinki kune kun ĝi. La kapro, morte soifa je akvo, kredis ĝin kaj senpense ensaltis. Post kiam ĝi glugle trinkis akvon ĝis sia kontenteco, ĝi ne devis ne konsiliĝi kun la vulpo pri la rimedo surgrimpĵi el la puto. Kun preparita plano en koro, la vulpo diris ruze, "Mi havas ideon. Vi apogu vin al la putmuro per viaj antaŭaj piedoj kaj streĉu viajn kornojn. Mi elsaltos de via dorso kaj post tio mi eltiros vin, tiel ke ni ambaŭ saviĝos." La kapro konsentis pri ĝia propono. La vulpo paŝis sur ĝiajn postajn piedojn, sursaltis sur ĝian dorson, pere de ĝiaj kornoj eksaltis kaj fine elsaltis el la putaperturo. Post elsaltado, la vulpo volis forkuri. La kapro riproĉis ĝin pri perfido. Returninte sian kapon, la vulpo diris, "Hej, amiko. Se via cerbo estus tiel perfekta kiel via barbo, vi ne ensaltus blinde en la puton antaŭ ol klare vidi la elirejon."

"Antaŭ ol ekagi, la saĝuloj devas klare konsideri pri la rezulto de la afero."

42. Lupo kaj Ardeo

Lupo englutis pecon da osto pro malzorgemo. Ĝi sentis grandan suferon kaj kuris ĉien por serĉi kuraciston. Ĝi renkontiĝis kun ardeo kaj petis ĝin eltiri ostpecon laŭ difinita pago. Post kiam ĝi enŝovis sian kapon kaj eltiris ostpecon, la ardeo postulis la difinitan pagon. La lupo respondis, "Hej, amiko. Ĉu vi ankoraŭ ne kontentiĝas pri la sekura eltiro de via kapo el la buŝo de lupo? Kial vi eĉ postulas pagon?"

"La pago de bonfarado al malbonuloj estas konado pri la esenco de ilia perfideco."

43. Vulpo kaj Vinberoj

Grapolo kaj grapolo da kristale sukplena vinberoj sur la pergolo eltiris salivon el la buŝo de malsata vulpo. Ĝi tre volis manĝi ilin, sed ĝi ne sukcesis atingi ilin. Post kelka tempo, ĝi foriris senhelpe. Irante, ĝi konsolis sin mem, "Tiu vinberoj certe estas acidaj, ĉar ili ankoraŭ ne maturiĝas."

"Pro nekapableco kaj malsukceso, kelkaj homoj ofte preteksas, ke la ŝanco ankoraŭ ne maturiĝas."

44. Vidvino kaj Kokino

Vidvino bredis kokinon, kiu ellasis unu ovon ĉiutage. Ŝi konsideris, ke manĝigo de pli da hordeo povas fari kokinon ellasi du ovojn ĉiutage. Do, ŝi bredis ĝin tiamaniere. La kokino fariĝis pli kaj pli grasa, tiel ke ĝi eĉ ne ellasis ovojn.

"Pro avideco, kelkaj, kiuj volas akiri pli, perdas eĉ tion, kion ili

posedas nun."

45. Cigno kaj Ĝia Mastro

Legendo diras, ke cigno ekkantas tuj antaŭ morto. Okazis, ke iu vidis cignon vendatan en la bazaro kaj, kiam li informiĝis, ke ĝi povas kanti bele, ĝin aĉetinte, li alportis ĝin al la hejmo. Iutage, kiam li regalis gastojn per festeno, li igis la cignon kanti, sed ĝi neniel eligis soneton dum ilia festenado. Poste, kiam ĝi maljuniĝis kaj ekkonsciis, ke la morto tuj venos, li komencis kanti elegion por si mem. Aŭdinte ĝian kantadon, la mastro diris al si, "Mi estas vere stulta. Se mi scius, ke vi ne kantas ĝis la morto, mi devus mortigi vin tiun tagon, kiam mi igis vin kanti por miaj gastoj."

"Multaj homoj, kiuj ne volontas propravole fari ion, faras tion kontraŭvole nur sub la devigo."

46. Egret-ardeo

Egret-ardeo estis tenata de kaptilo. Ĝi triste diris, "Mi vere estas la plej malfeliĉa birdo! Mi ŝtelas nek oron nek arĝenton, ne paroli pri aliaj valoraĵoj. Nur unu rizgrajneto perdigos al mi la vivon."

"Iuj, kiuj volas havigi al si malgrandan profiton, eble suferos grandan katastrofon pro tio."

47. Simio kaj Kamelo

En la renkontiĝo de bestoj, simio saltis sur la scenejon kaj dancis, kio rikoltis ĉies laŭdojn kaj aplaŭdojn. Kamelo fariĝis tre

envia pri la simio kaj ĝi ankaŭ volis akiri ĉies aplaŭdojn. Do, ĝi stariĝis kaj fiere elmontris sian dancan arton. El tio rezultis, ke ĝia stranga dancado fariĝis ridindaĵo kaj malagrabis ĉeestantajn bestojn. Tiuj batis ĝin per klavoj kaj forpelis ĝin.

"La rakonto temas pri tiuj, kiuj blinde imitas aliajn malgraŭ siaj kondiĉoj."

48. Simipatrino kaj Simiidoj

Simipatrino naskis ĝemlojn. Ŝi dorlotis nur unu el ili, donis zorgeman flegadon kaj specialan protekton, dum ŝi montris disŝaton kaj donis nenian atenton al la alia. Tamen pro la forto oni ne scias de kiu dio, la dorlotita kaj zorgeme vartita simiido estis sufokmortigita en ŝia sino, kaj la simiido disŝatita sane kreskadis.

"Estas malfavoraj la troaj zorgemo kaj dorlotemo al la infano en kreskado."

49. Lupoj kaj Hundoj

Lupo diris al hundoj, "Vi kaj ni havas preskaŭ similan aspekton. Kial ni ne fariĝas intimaj kiel fratoj? Nek ni nek vi malsamas en aliaj flankoj, sed vi devas submetiĝi al via mastro, kun kolrimeno ĉirkaŭ la kolo, por protekti ŝafaron. Kvankam vi laboras pene kaj slavas volonte, tamen vi ankoraŭ ne liberigas vin de vipado. Se vi pensas, ke mi estas pravas, do la ŝafaro apartenas al ni." Tiuj hundoj konsentis. La lupoj eniris en ŝafstalon kaj mordmortigis tiujn hundojn unue.

"Tiuj, kiuj perfidas siajn amikojn, ricevos severan punon."

50. Azeno kaj Hundo

Vojirante, azeno kaj hundo trovis sigelitan leteron. Levinte ĝin el la tero kaj disŝirinte la sigelon, la azeno malfaldis la leterpaperon kaj laŭte legis. La letero menciis furaĝon, sekajn pajlojn kaj branon. Aŭskultante tiujn aĵojn menciitajn en la letero, la hundo sin sentis ĉagrenita. Ĝi diris malpacience al la azeno, "Bona amiko, rapide legu. Ni vidu, ĉu ĝi mencias viandon kaj ostojn." Finleginte la leteron, la azeno ne trovis la aĵojn, kiujn la hundo volis. Tiu diris, "Forĵetu ĝin, amiko. Tiuj ne estas la aĵoj, kiuj povas nin interesi."

"Ĉiam troviĝas kelkaj homoj, kiuj emas altrudi siajn dezirojn al aliaj."

51. Hundo kaj Lupo

Kredante ke ĝi estas energia kaj povas kuri rapide, hundo penis kurĉasis lupon. Tamen la hundo, kun iom da timemo, sin montris evitema de tempo al tempo. La lupo returnis la kapon kaj diris al ĝi, "Vi ne estas timiga, sed via mastro malantaŭ vi, kiu povos min ataki."

"La rakonto temas pri tiuj, kiuj dependas de alies potenco."

52. Dormanta Hundo kaj Lupo

Hundo dormis antaŭ ŝafejo. Vidinte ĝin, lupo atake alkuris por ĝin formanĝi. La hundo petis prokrasti manĝon, dirante, "Nun mi estas skelete malgrasa. Post kelkaj tagoj, mia mastro okazigos nupton. Tiam mi satmanĝos kaj fariĝos pufe grasa. Ĉu mi ne pli plaĉos al via palato, kiam vi revenos por min manĝi?" La lupo

kredis tiujn vortojn de la hundo, kaj lasis tiun for. Post kelke da tagoj, kiam la lupo revenis, ĝi trovis, ke la hundo dormas sur la tegmento. Ĝi alkriis al la hundo kaj rememorigis ĝin pri la promeso. Sed tiu diris, "Ho, lupo, se vi vidos min dormanta ĉe ŝafejo, ne atendu ĝis la nupto."

"Saĝuloj, kiuj sin eltiras el danĝero, sin gardas kontraŭ la simila danĝero la tutan vivon."

53. Ŝafisto kaj Hundo

Iutage, kiam ŝafisto pelis ŝafojn en stalon, lupo alkuris kaj sin miksis en ŝafaron. Li preskaŭ fermis ŝafaron kaj lupon kune en la stalon. Vidinte tion, hundo hasteme diris al li, "Se vi volas bone gardi ĉi tiun aron da ŝafoj, kiel vi povus fermi ŝafaron kaj lupon kune en la stalon?"

"Kunvivado kun malbonuloj certe kaŭzos katastrofon kaj morton."

54. Monedo kaj Vulpo

Malsata monedo staris sur la figarbo. Trovinte la fruktojn malmolaj kaj verdaj, ĝi atendis tie ĝis ili maturiĝis. Vulpo, vidinte la monedon stari tie senmove, demandis al ĝi la kialon, kaj poste diris, "Ve, amiko, kiel ventkapa vi estas! Nur atendado ne efikas. Per tio vi ne povas plenigi vian ventron, sed vin trompi."

"Tio temas pri tiuj, kiuj nur atendas, sed ne volas agi kun peno."

55. Monedo kaj Kolomboj

Kiam monedo vidis aron da kolomboj, kiuj vivis sen manko de manĝaĵo kaj trinkaĵo en sia komforta dometo, farbinte sian plumaron blanke, ĝi ŝtelkuris al kolomboj por loĝi kune kun ili. Ĉar la monedo ne kuraĝis eligi sian sonon laŭvole, la kolomboj prenis ĝin kiel kolombon kaj permesis ĝin kunvivi kun ili. Sed iufoje, kiam la monedo senatente eligis sian krisonon, la kolomboj reknis ĝian naturon kaj forpelis ĝin per bekoj. Ĉar ĝi ne povis preni manĝaĵon tie, ĝi vole nevole reiris al sia klaso. Tamen pro ĝia malsama koloro de plumaro, aliaj monedoj ne rekonis ĝin nek permesis ĝin vivi kune. Tiel, la monedo volis havi du flankojn, sed fine akiris neniun flankon.

"Oni devas kontentiĝi pri tio, kion ili havas nun. Avideco faras ilin akiri nenion ĝisfine."

56. Fuĝanta Monedo

Kaptinte monedon, homo ligis ĝian piedon per ŝnureto kaj donis ĝin al sia infano por ludi. Ne volontante esti ludata de infano, ĝi fuĝis al sia nesto, sed la ŝnureto sur ĝia piedo implikiĝis kun arbbranĉoj kaj ĝi ne povis plu forflugi. Tuj ĉe sia morto, ĝi diris al si, "Ve al mi! Pro nevolonto al submetiĝo de homo, mi perdos mian vivon."

"Kelkaj, kiuj intencas eviti ordinaran danĝeron, eble trafas pli grandan katastrofon."

57. Sata Lupo kaj Kapro

Vidinte kapron falanta sur la teron, sata lupo pensis, ke ĝi falis teren pro timo al ĝi. Ĝi aliris por kuraĝigi ĝin, dirante, ke, se tiu diros tri verajn frazojn, ĝi lasos ĝin for. La kapro faris tion per la jenaj frazoj: unue, ĝi ne esperas renkonti lupon; due, se ĝi malfeliĉe renkontas, ĝi esperas, ke la lupo estas blinda; trie, ĝi deziras, ke tuj mortiĝos ĉiuj ferocaj lupoj, kiuj senĉese vundas kaprojn, sed tiuj neniam faras ion malutilan al ili. Pensante, ke ĝi eldiris verajn vortojn, la lupo ĝin lasis for.

"Kelktempe veraj vortoj povas montri sian forton antaŭ la malamiko."

58. Ŝafisto kaj Ŝafoj

Ŝafisto pelis aron da ŝafoj en kverk-arbaron. Vidinte altan okulplaĉan kverkon plenŝarĝitan per glanoj, li ĝoje demetis sian veston kaj sternis ĝin sur la teron. Kaj li surgrimpis la arbon kaj forte skufaligis glanojn. La ŝafoj alkuris por ĝue manĝi glanojn, kaj nerimarkite, formanĝis la veston de la ŝafisto. Post kiam li malsuprengrimpis la arbon, vidinte tion, li diris, "Vi, sendankemulaĉoj! Vi nur scipovas oferi lanon al aliaj por fari vestojn, sed malgraŭ mia penado paŝti vin, vi eĉ formanĝis mian veston."

"Kelkaj sensciuloj kun konfuzitaj pensoj bone traktas fremdulojn, sed damaĝas la intereson de siaj intimuloj."

59. Virbovo kaj Sovaĝaj Kaproj

Virbovo, ĉasata de leono, fuĝis en kavernon, kie loĝis aro da sovaĝaj kaproj. Kvankam sovaĝaj kaproj ĝin piedfrapis kaj puŝis per kornoj, la virbovo eltenis kaj diris, "Mi suferas ĉi tie, mi ne timas vin, sed la leonon ĉe la faŭko de kaverno."

"Por eviti grandan katastrofon, oni devas elteni malgrandajn suferojn."

60. Virbovo, Leono kaj Ĉasisto

Vidante leonidon en profunda dormo, virbovo profitis de la okazo mortigi ĝin per siaj kornoj. Alirinte kaj vidinte tion, leonino sentis grandan triston kaj priploregis la morton de sia ido. Starante malproksime, kapro diris al la tristanta leonino, "Ĉu vi scias, kiom da bestoj faligis larmojn ĉagrenite pro siaj infanoj mordmortigitaj de vi?"

"Nur kiam oni suferas de la sama malfeliĉo, ili povas ekzameni la malfeliĉon de si alportitan al aliaj."

61. Muso kaj Virbovo

Mordite de muso, virbovo sentis grandan doloron. Ĝi volus kapti la muson, sed tiu jam fuĝis sekure en sian neston. La virbovo puŝis la muron per siaj kornoj, tiel ke li fariĝis elĉerpita kaj kuŝiĝis dormi ĉe la nesto. La muso ŝtele eliris el la nesto kaj ekrigardis. Kaj ĝi surgrimpis sur la bruston de virbovo kaj faris alian mordon, kaj post tio, ĝi fuĝis denove en sian neston. Kiam la virbovo vekigis, ĝi povis fari nenion kaj maltrankviliĝis. La muso

diris eksteren de sia nesto, "Granduloj ne nepre venkas. Kelktempe malgranduloj kaj humiluloj estas pli potencaj."

62. Virbovo kaj Bovido

Virbovo penis sin puŝi tra vojeto por reiri al bovstalo. Tiam, bovido aliris kaj volis trapasi la unua. Kaj tiu konsilis al la virbovo, kiamaniere trapasi la vojeton. La virbovo kontraŭdiris, "Ne ĝenu vin. Antaŭ ol vi naskiĝis, mi jam sciis pri la metodo."

"Junuloj neniel montras sian kapablon antaŭ maljunuloj."

63. Vojiranto kaj Vero

Kiam iu homo vojiris en sovaĝejo, li vidis virinon fikse rigardi la teron sola. Li demandis al ŝi, "Kiu vi estas?" Ŝi respondis, "Mi estas Vero." Li donis alian demandon, "Kial vi ne loĝas en prospera kaj homplena urbo, sed en sovaĝejo?" Ŝi respondis, "En antikva tempo, Malvero staris ĉe malmulto da homoj, sed, nun, kien ajn vi iras, vi povas aŭdi Malveron."

"Kiam Malvero regas ĉie, Vero staras malproksime de homoj kaj trovas neniun lokon por ekzisti."

64. Piedpasanto kaj Hermeso

Post longa vojaĝado, piedpasanto ĵuris, ke se li trovos riĉaĵon, li nepre donos ĝian duonon al Hermeso. Vere, li trovis sakon kun migdaloj kaj sekaj jujuboj, kaj li pensis, ke certe troviĝas arĝento en ĝi, kaj li tuj ĝin levis. Post kiam li malplenigis la sakon, li

trovis nur manĝaĵojn kaj ekmanĝis. Poste li metis ŝelojn de migdaloj kaj kernojn de jujuboj sur la altaron, dirante, "Hermeso, bonvole akceptu, kion mi promesis! Nun mi jam oferis al vi ĉiujn internaĵojn kaj eksteraĵojn de la manĝaĵoj."

"Tiuj avidemuloj eĉ trompas Dion."

65. Vojiranto kaj Fortuno

Post longa vojaĝado, vojiranto falis pro laceco apud puton kaj endormiĝis. Kiam li preskaŭ falis en la puton, Fortuno vekis lin, dirante, "Hej, amiko. Se vi falus en la puton, vi certe riproĉus min, sed ne vian malzorgemon."

"Multaj homoj ofte atribuas sian malfeliĉon al sia sorto."

66. Dio de Ĵurado

Iam vivis homo, kiu volis alproprigi al si la monon, kiun lia amiko konfidis al lia zorgo. La amiko volis lin fari ĵuradon, sed li sentis grandan timon kaj fari pretekston foriri de sia hejmo kaj iri eksteren de la urbo. Kiam li iris al la urbopordo, li renkontis lamulon eliri el la urbo. Li demandis, "Kiu estas vi? Kien vi iras?" La respondo estis, "Mi estas dio de ĵurado. Mi iras al tiuj, kiuj ne respektas dion." Li daŭre demandis, "Kiel longe vi revenos al la urbo?" Dio respondis, "Ĉiun kvardekan jaron mi venas. Se mi ĝojas, mi venas ĉiun tridekan jaron." La duan tago, tiu homo senhezite alrapidis por fari ĵuradon, dirante, ke li neniam tenas la monon de sia amiko sub sia zorgo. Tiam li subite renkontis la dion de ĵurado. Kiam li estis sendita al la eŝafodo, li riproĉis la dion, "Vi klare diris, ke vi venas ĉiun kvardekan aŭ tri dekan jarojn. Sed nun vi ne volu prokrasti al mi eĉ unu tagon pro pardono." La

dio respondis, "Sed vi devas klare scias, ke se iu kolerigas min, mi revenas dum la sama tago."

"Al tiuj, kiuj ne respektas Dion, la puno de la dio estas ne regula."

67. Prometeo kaj Homoj

Laŭ la ordono de Zeŭso, Prometeo kreis homojn kaj animalojn. Vidante, ke animaloj tro multas, Zeŭso donis al li alian ordonon por neniigi parton de animaloj, por ke pli multaj homoj kreiĝos. Li plenumis lian ordonon. Rezulte, iuj, kiuj estis animaloj, sed ne homoj, kvankam reformitaj, nur posedis formon de homo, sed la koron de animaloj senŝanĝe.

Ĉi tiu rakonto temas pri tiuj uloj kun homa formo kaj la koro de animaloj.

68. Aglo, Kato kaj Apro

Aglo flugis al granda kverko kaj konstruis sian neston; kato trovis kavon en la trunko de la arbo kaj naskis sian idon; aprino vivis en la kavo ĉe la piedo de la arbo kune kun siaj idoj. Por okupi la tutan arbon sola, la kato ekludis sian artifikon. Ŝi unue rampis al la nesto kaj diris al la aglo, "Kiel malfeliĉaj vi estas! Post nelonge vi ĉiuj ruiniĝos. Ankaŭ ni troviĝas en danĝero. Nun rigardu, la apro sub la arbo fosas teron ĉiutage kaj volas elradikigi la arbon. Se la arbo falos teren, li povos facile kapti niajn idojn por nutri siajn idojn. Tio ĵetis la aglon en grandan senrimedan timon. Kaj poste, la kato rampis malsupren kaj eniris la kavon de la apro, kaj diris, "Viaj idoj estas en granda danĝero. Kiam vi eliros por serĉi manĝaĵojn por viaj idoj, la aglo sur la arbo buŝe prenos ilin." Post kiam la kato kaŭzis timon al la apro, ŝi ŝajnis

sin timema kaj kaŝis sin en sian kavon. Nokte ŝi ŝtele eliris por trovi manĝaĵojn por sia ido. Tage ŝi ŝajnis sin timema kaj kaŝis sin en la kavo por gvati. Do, la aglo timis la apron, sidadis sur la branĉo silente, kaj ne kuraĝis sin movi alien; la apro ankaŭ timis la aglon kaj ne kuraĝis eliri el sia kavo. Tiel la aglo, la apro kaj iliaj idoj ĉiuj mortis pro malsato. La kato kaj ŝia ido prenis ilin kiel manĝaĵojn.

La rakonto temas pri tiuj duvizaĝaj fiuloj, kiuj semas malpacon.

69. Korvo kaj Serpento

Malsata, korvo serĉis manĝaĵon tie kaj alie. Vidante, ke serpento dolĉe dormas en varma sunlumo, ĝi plonĝis kaj kaptis ĝin. Vekiĝinte je surprizo, la serpento turnis sian kapon kaj faris al ĝin profundan mordegon. Ĉe sia morto, la korvo diris, " Vere malfeliĉa mi estas! Kvankam mi trovis bongustan manĝaĵon, mi tuj perdos mian vivon."

"Iuj, kiuj volas trovi trezoron, preferas eĉ riskon de sia vivon."

70. Milito kaj Barbareco

Ĉiuj dioj lotis por geedziĝo. La lasta loto estis kaptita de la dio de milito, kaj lia alia duono estis diino de barbareco. Tiel, ili enamiĝis unu la alian kaj geedziĝis. Ekde tiam, kie ajn, ili ambaŭ ĉiam kuniĝis. Tio estas, kie ajn kaj kiam ajn, se estas milito, ekzistas barbareco.

71. Riverakvo kaj Ledo

Riverakvo demandis al flosanta ledo en akvo, "Kiu vi estas?" Tiu respondis, "Mi nomiĝas solideco." La torentanta riverakvo frapadis ĝin, dirante, "Rapide trovu alian nomon por vi, ĉar mi tuj moligos vin."

"Estas tre facile restarigi la antaŭan karakteron de objektoj."

72. Muro kaj Najlo

Pro violenta fuŝa enŝoviĝo de najlo, muro laŭte krias, "Kial vi forte enŝoviĝis en min? Ne estas malpaco inter ni kaj mi faris nenion malbonan." Najlo sin kulpigas, "Tio ne estas mia kulpo. Vi devu riproĉi tiun, kiuj forte enbatis min."

"Oni devas atribui la respondecon al hef-krimulo."

73. Lumbriko kaj Boao

Iutage, vidante longan boacon en profunda dormo, lumbriko ĉe la vojo naskis grandan admiron al ĝia svelta longeco. Ĝi pensis en si, ke kiel bone, se ĝi havus tian belan figuron. Do, ĝi rampis apud boacon kaj penis longigi sian korpon. Neatendite, ĝi rompis sian korpon pro troa fortostreĉo.

"Estas nenia utileco, se oni imitas fortulojn, sen konsideri sian forton kaj aktualan kondiĉon."

74. Lerta Arkpafisto kaj Leono

Iam estis lerta arkpafisto. Li ĉasis predojn en arbaro sur monto. Vidante lin, ĉiuj bestoj forfuĝis senspure. Nur aroganta leono brave defiis lin. Li pafis sagon al la leono, dirante, "Tio estas nur mesaĝo, el kiu vi povas scii, kiel mi atakos vin." Vundite de la sago, la leono forkuris en paniko. Vulpo konsilia al ĝi esti pli kuraĝa, sed ne montri ĝian malfortecon. Tiu respondis, "Lia sola sago estas tiel forta, kiel mi povus elteni sian atakon?"

"Oni devas lerti en utiligado de aliaj objektoj por ataki la potencon malamikon, kiun oni ne facile atakas senpere."

75. Boatmastro kaj Boatanoj

Iutage, kiam oni veturis per boato, la ĉielo ne favoris la veturadon. Sur la maro leviĝis furioza vento kaj ondegoj, tiel ke la boatmastro ne sciis kion fari kaj sentis sin tre laca kaj malpacienca. Pro energia remado kontraŭ vento kaj ondoj, la boatanoj jam fariĝis elĉerpitaj. Li severe diris al ili, "Se vi ne remadas rapide, mi mortigos vin per ŝtono." Unu el la boatanoj diris, "Ni dezirus atingi la lokon kun ŝtonoj."

"Kiam oni renkontas danĝeron en la vivo, oni devas preni malgravan riskon por eviti la gravan, t.e. prefere suferi malgrandan danĝeron ol la fatalan."

76. Homo, Ĉevalino kaj Ĉevalido

Homo veturis, rajdante sur ĉevalino, kiu jam gravediĝis. Dumvoje, ŝi naskis ĉevalidon. La nove-naskita ĉevalido sekvis

sian patrinon dum mallonga tempo kaj ĝi sentis sin malforta tra la korpo. Ĝi kontraŭvole diris al la homo rajdanta sur sia patrino, "Mi estas tro malgranda por iri longan distancon. Se vi forĵetos min, mi tuj mortos. Se vi tenos kaj bredos min en iu loko, mi certe iam servos kiel via rajdĉevalo."

"Bonfaranto ricevos bonan rekompencan, kvankam tia rekompenco estas malfacile realigita tiel rapide."

77. Ĉasisto kaj Rajdanto

Ĉasisto revenis kun leporo sur la ŝultro. Dumvoje, rajdanto, vidinte lin, haltis por ŝajnigi aĉeti lian leporon. Kiam tiu ekprenis la leporon, li spronis la ĉevalon kaj forgalopis. La ĉasisto fortostreĉe postkuris, sed vane, ĉar la distanco inter ili fariĝis pli kaj pli granda. Rigardante la malproksimiĝantan rajdanton, li senhelpe diris, "Iru do! Mi donacas tiun leporon al vi."

"Multaj homoj, pro senrimedeco, ŝajnigas volontecon donaci al aliaj tion, kion ili domaĝas."

78. Apro, Ĉevalo kaj Ĉasisto

Antaŭe apro kaj ĉevalo ofte paŝtiĝis en la sama loko. La apro, de tempo al tempo, faris petolaĵojn: aŭ treti freŝajn herbojn aŭ malpurigi akvon. Koleriĝante pro tio, la ĉevalo volis fari venĝon al ĝi, kaj sin turnis al ĉasisto por helpo. Tiu diris, ke se la ĉevalo volontos esti lia rajdĉevalo kun brido, li helpos ĝin puni la apron. Brulite de venĝado, la ĉevalo konsentis la peton de la ĉasisto. Tiel, li rajdis sur la ĉevalo kaj venkis la apron. Post tio, li kondukis la ĉevalon kaj ligis ĝin ĉe la trogo. Ĝi triste veis, "Kiel stulta mi estas! Pro tio, ke mi ne povas toleri malgrandan

malagrablaĵon kaŭzitan de aliulo, mi havigas al mi dumvivan sklavecon."

"En la vivo, oni devas sin montri tolerema kaj neinklinema al venĝado pro bagateloj, alie, ili havigos si mem malfeliĉon."

79. Vesp0, Perdriko kaj Kampulo

Unufoje, pro neeltenebla soifo, vespo kaj perdriko flugis al kampulo por peti akvon. Ili promesis rekompenci lin. La perdriko promesis fosi grundon en lia vinbera ĝardeno, tiel ke liaj vinberuoj fruktiĝos prospere. La vespo promesis gardi la vinberan ĝardenon kaj dispeli ŝtelpluktantojn per sia venena dorno. La kampulo diris, "Mi havas du bovojn. Ili neniam faras promesojn, sed faras ĉion. Ĉu ne estas pli bone, se mi donos al ili la akvon, kiun vi volas?"

"La rakonto temas pri tiuj, kiuj laŭvole faras promesojn kaj ne pretas realigi ilin."

80. Piedirantoj kaj Flosanta Ligno

Kelkaj piedirantoj iris laŭ la marbordo. Kiam ili atingis altaĵon, ili vidis flosantan lignon malproksime kaj prenis ĝin por granda marŝipo. Do, ili atendis ĝian albordiĝon por suriri. Kiam la vento alblovis la flosantan lignon pli proksimen, ili konsideris, ke ĝi ne estas granda ŝipo, sed malgranda boato, kaj ankoraŭ esperplene atendis tie. Ondego puŝis ĝin sur la bordon kaj ili trovis, ke ĝi estas ligno. Ili diris ĥore, "Tiu lignaĉo atendigis nin vane!"

"Kelkaj havas grandan esperon pri io, kion ili ne konas, sed kiam ili havas klaran konon pri ĝi, ili perdas esperon senkonsole."

81. Marveturantoj

Kelkaj veturantoj vojaĝis per marŝipo. Pro ŝanĝemo de la vetero super la maro, apenaŭ ili veturigis sian ŝipon sur la maro, ili renkontis ŝtormon kun ondegoj kaj preskaŭ estis englutita de la furioza maro. Unu el la veturantoj disŝiris sian veston, laŭte ploregante triste kaj preĝante pri protekto de Dio. Li promesis, ke se ili elsaviĝos, ili repagos ĝin per bonfarado. Post nelonge, la ŝtormo formortis kaj la maro revenis al trankvileco kiel kutime. La veturantoj benis unu la alian pri la elturniĝo el katastrofo, saltante kaj svingante manojn en granda ĝojo. La honesta rudristo diris al ili, "Amikoj, ni rajtas ĝoji pro elturniĝo el katastrofo, sed ni devas preti alfronti la ŝtormon, kiu eble alvenos ankoraŭ."

"La ŝanĝado de la naturo ne estas antaŭdirebla. Kiam oni troviĝas sur kvieta maro, oni devas sin gardi kontraŭ eble alvenonta ŝtormo."

82. Riĉulo kaj Felisto

Riĉulo kaj felisto vivis najbare. La riĉulo ne povis elteni la haladzon de tanado, kaj li devigis feliston translokigi sian hejmon. Tiu ĉiam diris, ke li tuj translokigos ĝin, sed li ĉiam prokrastis la lokigon. Pro lia konstanta prokrasto, kun tempo pasinta, la riĉulo jam alkutimiĝis al la malbonodoro de tanado, kaj li ne plu ĉikanis lin.

"Alkutimiĝo povas senigi la malfavoran senton al objektoj. Kiel proverbo diras, alkutimiĝo farigas natura."

83. Riĉulo kaj Priplorantaj Knabinoj

La riĉulo havis du filinojn, kaj unu el ili mortis. Li invitis kelkajn priplorantajn knabinojn por funebri pri la mortintino. La alia filino diris al sia patrino, "Kia malfeliĉo! Kvankam la funebraĵo okazas ĉe ni, ni ne scias, kiel plenumi la funebraĵon. Sed tiuj knabinoj, kiuj ne havas nenian rilaton al ni, povas plori laŭte kun granda malĝojo." La patrino respondis, "Ne surpriziĝu, mia infano. Ilia priplorado ne venas el interna tristo, sed ili ŝajnigas tion por akiri monon."

"La rakonto temas pri tiuj, kiuj faras profiton pere de alies malfeliĉo."

84. Azeno kaj Rano

Kun lignoj sur la dorso, la azeno, preterirante laĝeton, stumble glitis en la akvon. Ĝi ekploregis. La rano en la laĝeto, aŭdinte la ploradon, diris, "Hej, amiko. Vi sin montras tiel trista nur pro stumblo. Kion ni povas fari, vivante ĉi tie dum longa tempo?"

"Tiu, kiuj ne suferis pli grandan malfeliĉon, eĉ ne povas elteni malgrandan malsukceson."

85. Soifanta Korvo

Pro soifego, korvo flugis al akvopoto, en kiu restis nur malmulte da akvo. Provinte diversajn metodojn, ĝi tamen ne sukcesis trinki el la akvopoto. Sekve ĝi ekpuŝis la poton per sia tuta forto por faligi la poton, tiel ke la akvo elfluu. Sed la akvopoto eĉ ne moviĝis. Tiam ĝi ekrememoras la manieron,

kiun ĝi iam uzis: per la beko meti ŝtonetojn en akvopoton, tiel ke la akvo leviĝu iom post iom pro multigo de metitaj ŝtonetoj. Finfine, ĝi sukcesis trinki la akvon kaj sufoki sian soifon.

"Saĝo ĉiam superas forton."

86. Krabido kaj Krabino

Krabino diris al krabido, "Ne rampu alflanken. Kial vi ne rampas kapantaŭe?" La respondo estis, "Panjo, bonvole instru al mi persone, kiel rampi kapantaŭe. Mi sekvos vian ekzemplon. Sed ŝi tute ne povis fari tion, kaj li nomis ŝin stulta.

"Instraŭtoj devas honeste vivi kaj konduti, tiel ke ili povas edifi aliajn."

87. Ŝtelinta Knabo kaj Lia Patrino

Knabo ŝtelis ardezon el kunlernanto en lernejo, kaj portis ĝin al sia patrino en hejmo. Sed ŝi ne kritikis lin pro la ŝtelo kaj laŭdis, ke li estas kapabla. La postan tagon, li ŝtelis surtuton kaj portis ĝin hejmen por doni al sia patrino. Ŝi kontentiĝis pri tio kaj donis al li multajn laŭdojn. Kun pasado de tempo, la knabo fariĝis junulo kaj li komencis ŝteli pli grandajn objektojn. Unufoje, li estis kaptita surloke. Kun ambaŭ manoj ligitaj malantaŭ la dorso, li estis eskortita al ekzikutisto. Lia patrino sekvis lin, ploregante kaj batante sian bruston. Tiam la ŝtelisto diris, ke li volas diri kelkajn vortojn ĉe la orelo de sia patrino. Ŝi tuj aliris. La filo forte ekmordis ŝian orelon kaj deŝiris ĝin. Ŝi blasfemis lin pri lia malrespekto, dirante, ke li jam aldonis al krimo de dekapigo la vundigon al sia patrino. Li respondis, "Se vi batis min, kiam mi unufoje donis al vi la ŝtelitan ardezon, ĉu mi povas troviĝi en tia situacio kaj esti eskortita por dekapigo?"

"Se oni ne punas erareton, tio kondukas al granda eraro."

88. Bovoĵoj kaj Buĉistoj

Iutage, multe da bovoĵoj volis mortigi la buĉiston, kiu okupiĝis pri buĉado. Ili kolektiĝis, diskutante kiel preitigi sin por batalo per siaj akriĝitaj kornoj. Unu bovo, kiu plugis multe da kampoj, diris, "Estas vere, ke buĉistoj mortigas nin, sed ili lerte faras tion, tiel ke nia sufero malpliĝas. Se ne ekzistas tiuj lertaj buĉistoj, ni suferas pli multe sub la tranĉiloj de aliaj mallertaj buĉistoj. Sciu, ke, kvankam vi povas mortigi la buĉiston, homoj ankoraŭ manĝas bovaĵojn."

"Se katastrofo kaj morto estas neeviteblaj, oni devas alfronti ilin. Estas pli bone morti en ĝojo ol en sufero."

89. Juna Melkistino

Kun sitelo da lakto sur la kapo, juna melkistino revenis al la bieno de kampoj. Ŝin subite kaptis fantazio: "Per la mono, kiu mi akiros per vendo de ĉi tiu sitelo da lakto, mi povos aĉeti 300 ovojn. Krom neatendita perdo, el ĉi tiuj ovoĵoj povos naskiĝi 250 kokidoj. Kiam la prezo por kokoj leviĝos ĝis la plej alta grado, mi vendos tiujn kokidojn en bazaro. Tiel de la komenco ĝis la fino de la jaro, mi povos ricevi pli da pago, per kiu mi povos aĉeti belan novan jupon. Ĉe la vespera bankedo de Kristnasko, mi surportos belan ĉarman jupon, kaj ĉiuj junuloj venos al mi por peti mian manon, sed mi skuos mian kapon por rifuzi ilin." Pensante pri tio, ŝi vere skuis sian kapon. La lakto sur ŝia kapo elverŝiĝis sur la teron kaj ŝiaj revoĵoj malaperis kune kun la lakto.

"Fantazio alportas neniom da utieco."

90. Kaproj kaj Paŝtisto

Multe da kaproj estis pelitaj de paŝtisto en la stalon. Unu el ili postrestis sola, manĝante ion. La ŝafisto ĵetis ŝtopecon kaj batrompis ĝian kornon. Timigite, li petis ĝin ne diri tion al la mastro, sed tiu replikis, "Eĉ se mi ne diros, kiel vi povos kaŝi tion de li. Mia korno jam rompiĝis. Tio estas evidenta fakto."

"La evidenta krimo ne estas kaŝebla."

91. Amikoj kaj Urso

Du bonaj amikoj vojaĝis kune. Survoje ili renkontis urson subite. Unu el ili tuj fulme surgrimpis arbon kaj sin kaŝis, dum la alia kuŝis sur la tero post momenta pripenso, vidinte, ke li ne eblas forfuĝi. Retenante sian spiradon, li ŝajnis sin mortinta. Laŭdire, la urso neniam manĝis homojn. Ĝi aliris al li kaj flaris sur lia vizaĝo kaj forturnis. Malsuprengrimpinte de la arbo, la kaŝinto demandis al la kuŝinto, kion la urso diris ĉe lia orelo. Tiu respondis ĉirkaŭfrazo, "La urso diris, ke vi nepre gardu vin kaj neniam kunvojaĝu kun amiko, kiu ne povas dividi suferon kun vi."

"Tiu, kiu ne povas dividi suferon, ne estas veraj amikoj."

92. Kamelo kaj Zeŭso

Vidinte bovon paradi per ĝiaj belaj kornoj, kamelo multe enviis, kaj volus kreskigi paron da kornoj sur sia kapo. Pro tio, ĝi turnis sian peton al Zeŭso por aldoni paron da kornoj al ĝia kapo. Zeŭso koleriĝis ekstreme pro tio, ke ĝi ne kontentiĝis pri siaj

granda korpo kaj forto, sed avidis je pli da aĵoj. Li ne nur ne donis kornojn al ĝi, sed forhakis grandan parton disde ĝia orelo.

"Pro avideco, multaj volas posedi tion, kion aliaj havas, sed kontraŭvole ili perdas siajn proprajojn."

93. Unuokula Cervo

Cervo kun blinda okulo alvenis al la marbordo por manĝi herbojn. Ĝi rigardis al la ĉeftero per sia sana okulo por gardi kontraŭ la atako de ĉasisto, kaj alfrontis la maron per la blinda okulo, ĉar ĝi kredis, ke nenia danĝero venos el la maro. Ekster ĝia atendo, veturanto trafis ĝin per sago, kiam li preterpasis ĉi tien per ŝipo. Antaŭ spiri sian lastan spiron, ĝi lamentis al si, "Mi estas vere malfeliĉa. Mi nur gardis min kontraŭ la atako el la ĉeftero, dum la maro, kiun mi fidis, alportis katastrofon al mi."

"Realeco ofte iras kontraŭ antaŭvido. La ŝajna danĝero pruviĝas sekura, sed la ŝajna sekureco fariĝas danĝero."

94. Cervo en Bovstalo

Cervo estas urĝeme postkurata de ĉashundo. Li enkuras korton de kampulo kaj sin kaŝas en bovstalon. Bovo admonas al li bonintence, "Hej! Malfeliĉulo! Kial vi faras tion? Vi sendas vin al la manoj de malamikoj. Ĉu vi ne vin ĵetas en ilian kaptilan reton?" La cervo respondas, "Amiko, se vi permesas min kaŝi ĉi tie, mi trovas ŝancon forkuri." Je vespero, paŝtisto venas manĝigi bovojn, kaj li ne trovas la cervon. Kaj intendanto kaj laboristoj preterpasas la stalon, ili ankaŭ ne trovas ĝin. Ĝi gratulas sin pro sekureco, kaj esprimas dankon al la bovo. Alia bovo diras, "Ni volus protekti vin, sed ne restu sen ajn zorgo jam nun. Alia homo preterpasos la

stalon. Li estas tre zorgema pri ĉio. Nur post kiam li preterpasos, via vivo estos sekura." Tiam la mastro eniras. Grumblante pri neegala distribuado de fojno en trogo, li iras al la bretaro de fojno, dirante, "Kion ili faraĉis? Nur tiom malmulte da fojno? La pajloj sur la planko estas ŝutitaj duone malpli ol sufiĉas. Tiuj mallaboremuloj ankoraŭ ne forigis araneaĵojn." Kiam li ekzamenas ĉiujn aĵojn, paŝante tien kaj ĉi tien, li trovas la kornojn de la cervo malkaŝiĝi el inter fojno. Li krie venigas siajn subulojn por kapti kaj mortigi ĝin.

"Kiam oni foriras de unu danĝero, ne malatentu alian danĝeron."

95. Lignokarbofaristo kaj Tol-Blankigisto

Lignokarbofaristo vendas lignokarbon, prenente sian domon kiel vendejo. Kiam li vidas tol-blankigiston transloĝi najbare de li, li ĝojplene aliras por persvadi lin kunloĝi en lia domo. Li klarigas, ke tiamaniere ili povos fariĝi pli intimaj, kaj krome estos oportune kaj monŝpare. Sed tiu respondas, "Eble vi diras la veron, sed tio ne eblas, ĉar vi certe nigrigos ĉion, kion mi blankigos."

"Homoj de malsamaj specoj malfacile vivas en harmonio."

96. Leono, Azeno kaj Vulpo

Post interkonsiliĝo, Leono, Azeno kaj Vulpo iras kune por ĉasi, kaj kaptas multajn bestojn. Leono ordonas al Azeno fari dividadon de predoj. Tiu dividas la ĉasaĵojn en tri egalajn porciojn, kaj petas Leonon elekti. Kun kolerego, Leono ĵetas sin al Azeno kaj ĝin formanĝas. Li ordonas Vulpon fari dividadon denove. Tiu

amasigas pejparton de ĉasaĵoj en stako por Leono kaj restigas al si nur iom, kaj petas lin preni. Leono demandas al li, kio instruis lin dividi tiamaniere. Vulpo respondas: "La malfeliĉo de Azeno."

"Oni devas ĉerpi instruon kaj lecionon el alies malfeliĉo."

97. Hundo kaj Azeno

Iu bredas hundon kaj azenon, kaj li ofte amuze ludas kun hundo. Iutage, post manĝado ekstere, li reportas iom da manĝaĵo kaj ĵetas al la hundo. Svingante sian voston, la hundo ĝoje iras renkonte al li. Pro tio la azeno tre envias, kaj li ankaŭ saltadas renkonte al la mastro, sed li piedfrapas lin pro miso. La mastro tre indignas. Li forte batas la azenon kaj ŝnurligas lin al la trogo ĉe stalo.

"La sama afero ne eblas taŭgi al ĉiuj."

98. Norda Vento kaj Suno

Norda vento kaj suno senĉese disputadas, kiu havas pli grandan forton. Ili interkonsentas: kiu povos fari pasanton demeti sian veston memvole, tiu estos la venkanto. En la komenco, la vento forte blovas, kaj la pasanto firme volvas siajn vestojn. Vidinte tion, li ekblovas pli violente ol antaŭe. La pasanto tremas de malvarmo kaj surmetas pli da vestoj. Laca pro blovado, la vento ne povas ne cedi al la suno. Komence tiu disverŝas mildajn sunradiojn sur la pasanton, kaj li demetas aldonajn vestojn. Poste, li ĵetas intensan sunlumon sur la teron, kaj la pasanto ekŝvitas. Kaj iom post iom li ne plu povas elteni. Li eĉ senvestas sin ĝis la haŭto kaj saltas en riveron por sin bani.

"Persvado plejofte efikas ol perfortigo."

99. Arbo kaj Hakilo

Iu alvenas en arbaron, kaj petas al arbo doni al li pecon da ligno por fari el ĝi tenilon de hakilo. La arbo akceptas lian peton kaj donas al li branĉeton. Elfarinte la tenilon kaj instalinte ĝin al la hakilo, li levas la hakilon kaj ekhakas arbon. Tre baldaŭ li hakfaligas la plej valoran kaj grandan arbon en la arbaro. Vidinte sian kunulon hakfaligita, la maljuna kverko povas fari nenion kaj diras al la cipreso staranta apude, "Fakte estas ni, kiu detruas nin mem. Se ni ne donacus al li branĉeton, li ne povus hakfaligis nin, kaj eble ni povus stari ĉi tie por eterne."

"Oni ne devas doni helpon, eĉ malgrandan helpon al iu, kiu minacas ilin mem."

100. Leporo kaj Ĉashundo

Pelinte leporon el ĝia nesto, ĉashundo postkuras ĝin senhalte, sed ne ĝin kaptas post longa tempo. Vidinte tion, ŝafisto moke diras, "La malgranda el vi tamen kuras pli rapide." La caŝhundo respondas, "Ho, vi ne scias, ke la celoj de nia kurado estas malsamaj. Mi kuras nur por unu manĝo, sed li por savi sian vivon."

La rakonto montras, ke ambaŭ homo kaj besto havas instinkton por viviĝo, la instinkton kun granda forto.